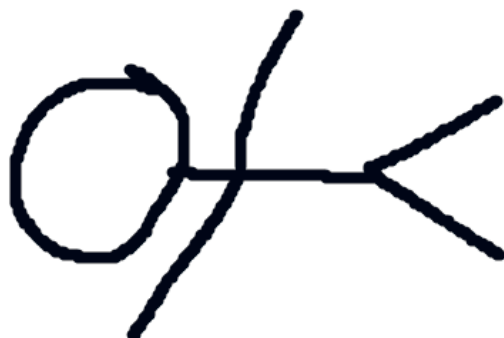
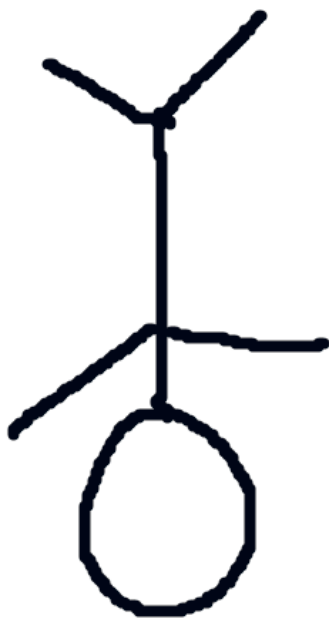

Hile 1/21 taide

Historian lehti 1/2021

Sisällys

3 - Pääkirjoitus

4 - Puhis

5 - Miten katsoa elokuvia?

6 - Luomisen tuska

8 - Wäinämöinen tulee Tampereelle

10 - Taidetta ja parempaa taidetta

16 - Epätaiteellista panssarivaunupornoa

18 - Levynurkka

22 - Kreikkalais-roomalainen hiihto

23 - Maanantai

24 - Pultsaripuolustusvoimia luomaan propagandan kautta

25 - Ruokamatka: Itämaista eksotiikkaa

26 - Veteraanin iltahuuto

27 - Tapakulttuuri

28 - Hupinurkkaus

30 - Sponsorit

*Päätoimittaja: Rony Sakkara
Taitto: Santtu Yli-Tokko
Julkaisija: Patina ry
Paino: Niini & Co Oy, Tampere*

*Tämä julkaisu saattaa sisältää pieniä
määriä tuotesijoittelua.*

Pääkirjoitus

Arthur Schopenhauer oli sitä mieltä, että elämä on itsessään kurjaa ja ikävää, mutta kurjuutta voi paeta nauttimalla taiteellisista elämyksistä. Ehkä hiukan toivoton maailmankuva omaan makuuni, (ottaen huomioon, että elämän pitäisi olla lähtökohtaisesti mukavaa, IMHO) mutta kuvaus taiteellisista elämyksistä nauttimisesta on oikein miellyttävä. Taide sen monissa muodoissaan on parhaimmillaan kokemuksia, ahaa-elämyksiä ja tunteita herättäviä hetkiä. Taiteesta nauttiminen ei tarkoita, että pitäisi istua juhlapuku päällä oopperassa tai koettaa saada jotakin selkoa dadaismista paikallisten pilvenpolttelijoiden selostuksen kera. En sano, etteikö näiden asioiden toteuttaminen olisi hyväksyttävää ja kivaa, jos siitä tykkää, mutta taide on monesti ihan arkipäiväisiä asioita: minkälaisella musiikkikappaleella aloitan päiväni, mitä tyyliä edustavia rakennuksia lähiympäristöstä löytyy (jos jostain ihmeen syystä asut Hervanassa, vastaus on tietysti harmaa 1970-luku ja edistystä kuvastava betonibrutalistinen blokkiarkkitehtuuri), mitä maalauksia yliopiston Päätalon muotokuvakäytävän seinällä on, millaista elokuvaa katson illalla kotonani?

Moni kuvittelee kuluttavansa taidetta vasta käydessään Kansallismuseossa tai Louvressa nähdessään tunnettuja taideteoksia, jotka muuten yleensä tuntuvat olevan maalauksia. Maalustaide on hieno taiteenlaji sinänsä, mutta kuten äskeisen kappaleen johdattelulla osoitin, taide voi olla ja onkin niin paljon enemmän. Lisäksi on tärkeä huomauttaa, että teknologian ja villien ideoiden myötä taiteellisen ilmaisun muoto kehittyi koko ajan eteenpäin: musiikista voi tehdä entistä sekopäisempää vailla juuri

mitään teknologisia rajoitteita, kuvataidetta voi tehdä omalla älylaitteella tai tietokoneella ja kulttielokuvan voi kuvata kuka tahansa vaikka omalla kännykkäkameralla. Ainakin teoriassa.

Tämä Hileen numero ei tarjoa täydellistä syväasukellusta kaikkiin taiteen ulottuvuuksiin, vaan jätän sen ystävällisesti lukijoiden mielikuvituksen varaan. Lehti pitää sisällään kuitenkin monia näkökulmia taiteen eri muotoihin, joita Patinan keskuudessa on eri tekijöiden toimesta haluttu käsitellä. Humanistisena ainejärjestönä Patinasta löytyy todella paljon taiteellista väkeä, mikä on mielestäni todella hienoa! Akateemista kahvipöytäkeskustelua voi rakentaa hyvin aina Roberto Rossellinin elokuvista 1970-luvun huiluprogeen ja tästä kohti J. R. R. Tolkienin legendariumia. Siitä minä nautin.

Hileen numerossa 2/20 (Supermegahile) oli muutamia asioita, joista haluaisin huomauttaa. Koska olen päätoimittajana kaikkivoipa, voisin jättää sen tekemättä ja todeta mahdollisille valittajille ”ette vaan ymmärrä todellista taidetta!”. Muutama asia kuitenkin jäi mieleen:

1. Max Hurri oli Juho Aarikan kanssa toteuttamassa Seppo Suor-san haastattelua liittyen Areena 5 -videopeliin. Tiedonkulun ongelmien vuoksi vain toinen sankari sai nimensä lehteen.

2. Eräs viime numerossa vahingossa julkaisematta jäänyt teksti on tällä kertaa mukana.

3. The Beatlesin Helter Skelter -kappaletta ei mainittu heavy-musiikkia sivuavan tekstin yhteydessä. Pointti kappaleen sisällyttämisestä oli täysin paikallaan, mutta ensimmäisestä heavy metal -kappaleesta/yhtyeestä väittely on liian hankalaa. Itse pelaan varman päälle ja tyydyn toteamaan, että ensimmäinen heavy metal -yhtye oli Black Sabbath.

4. Arvosteluja eläinkuvittelisista alkoholijuomista -tekstissä esiintyvän Velkopopovicky Kozel -olutpullon kuvanlaatu on käsittämättömän huono ja tätä ei voi oikeuttaa edes taiteellisella visiolla. Virheitä sattuu.

5. Lehdessä oli hassunhauska värväysjuliste Kriegsmarinin sukelusvenetoimintaan liittyen. Jotta maailmankaikkeudessa säilyisi varmasti tasapaino, on tässä numerossa vastaava teksti mutta Royal Air Forcen näkökulmasta (ks. sisällysluettelo). ACES HIGH!

Rony Sakkara

Päätoimittaja on historian opiskelija, joka huomasi kandintyötään tehdessä pitävänsä taidehistoriasta aiempaa enemmän.

Puhis

Hei kaikki patinistit!

Täällä kirjoittelee puheenjohtaja, joka on varsin tuskastunut käsitteisiin ”poikkeusaika”, ”Moodle-tentti” ja ennen kaikkea ”koittakaa jaksaa”. Aina ei jaksaa ja viimeistään tänä keväänä, on jokaisella oikeus myöntää tämä itselleen ja sanoa ääneen. Yli vuoden kestänyt etäopiskelukausi, on aiheuttanut haasteita aivan kaikille. Myös allekirjoittaneelle. Oma mentaliteettini näinä päivinä rakentuu yhden ajatuksen varaan: yksi voitto per päivä. Tämä voitto voi olla mitä vain sängystä nousemisen ja kurssitenttien suorittamisen väliltä. Tänään olen ylpeä itsestäni, koska kirjoitan tätä tervehdystä. Nyt on riemuittavaa kaikista onnistumisista.

Muutama sana avaamaan hallituksen alkuvuotta. Tämän vuoden hallitus koostuu vanhoista konkareista kuin myös täysin uusista kasvoista. Vuosi 2021 on lähtenyt muista vuosista poikkeavasti käyntiin. Viime vuonna kevään tapahtumakalenteri taisi olla täynnä jo helmikuussa, kunnes pandemia sekoitti koko pakan. Tällä kertaa haasteita aiheuttava tilanne tiedostettiin jo ennen tammikuun alkua. Olemme yrittäneet kehittää uudenlaisia tapoja patinistien tukemiseen ja ilahduttamiseen.

Paljon on jo saatu käyntiin: Hile, Karanteeniblogi, podcast ja myös etätapahtumat ovat alkaneet pyörimään. Lisäksi Patinan toimintaa on alettu kehittämään eri alueilla. Uusi viestintävastaava on ottanut tonttinsa haltuun, toimintaa helpottavia sääntömuutoksia on alettu työstämään ja esimerkiksi kauan kaivattu LinkedIn-tili on saatu julkaistua. Tästä on hyvä jatkaa ja uskon vahvasti, että paljon on vielä tulossa.

Tähän loppuun haluan käyttää hyväksi tilaisuutta ja kiittää huikeasta aktiivisuudesta, mitä Patinassa on saatu todistaa viime aikoina. Jäsenistö on jaksanut vastata erilaisiin kyselyihin, antaa palautetta ja rakentavaa kritiikkiä, osallistua aktiviteetteihin sekä jakaa ideoita erilaisia kanavia pitkin. KIITOS aivan jokaiselle! Aktiivinen ja osallistuva jäsenistö auttaa hallituksen päätöksentekoa ja kehittää ainejärjestömme toimintaa enemmän kuin arvaattekaan. Jatketaan tätä yhdessä tekemisen meininkiä ja pidetään yhtä. Toivotaan, että viimeistään ensi syksynä päästäisiin näkemään kasvotustenkin ja silloinkos vasta riemu repeääkin!

Terkuin:

Taru Lahtinen

Puheenjohtaja, vuosimallia 2021

MITEN KATSOA ELOKUVIA?

Seuraa lyhyt seloste siitä, miten elokuvia kuuluu katsoa.

1. Avaa silmät. Ilman silmiä elokuvia on vaikea katsoa. Näköaistin ei onneksi tarvitse olla kovin hyvä, ainakin jos katsoo huonoa elokuvaa.

2. Etsi elokuvatuote, joka tuntuu mukavalta katsoa. Jos olet vauhdikkaalla tuulella, voit katsoa myös epämukavan elokuvan. Tärkeintä on kuitenkin löytää jokin elokuva, muuten elokuvaa ei voi katsoa.

3. Hanki suuri valkoinen tai hopeinen pinta. Parhaiten tarkoitukseen sopii satojen eurojen mattapintainen valkokangas, mustalla takalevyllä. Valkoinen seinä tai lakana ei käy. Sijoita kalliiseen valkokankaaseen, niin vähemmän menestyneet ihmiset voivat olla kateellisia.

4. Kun olet tuhlaannut satoja euroja valkokankaaseen, osta samalla projektori. Vanhempi filmiprojektori saattaa olla halvempi, mutta ellei hankkimasi elokuva ole filmirullan muodossa, osta

digitaalinen projektori. Tärkeintä on muuttaa raha mahdollisimman kalliiseen kuluttajatuotteeseen.

5. Nyt sinulla on projektori ja valkokangas, joten tilanteesta puuttuu enää tuoli. Tässäkin suhteessa hinta on tärkeä, mutta nyt etsimme halvinta mahdollista tuolia. Pilkkijakkara, puutarhatuoli tai pelkkä kasa käytettyjä vaatteita käy täydellisesti.

6. Etsi huone, josta voit heittää kaiken pois. Tyhjä huone ei käy, sillä elokuvaa varten tila täytyy väkivaltaisesti tyhjentää. Tuhoaminen aiheuttaa vakavamman shokin kuin tyhjän päälle rakentaminen. Tässä vaiheessa tulee tehdä kaikille selväksi, että olet entusiasti henkeen ja vereen – koko huone tulee pyhittää vain ja ainoastaan elokuvalle.

7. Aseta kangas seinälle, laita projektori päälle ja istu pilkkijakkaralle katsomaan elokuvaa. Muista olla mahdollisimman epämukavassa asennossa koko elokuvan ajan. Muuten saatat unohtaa katsovasi elokuvaa tai mikä pä hinta, saatat nukahtaa!

8. Katsoessasi elokuvaa älä kiinnitä huomiota pelkästään ihmisten kehoihin. Katso välillä myös tekstityksiä. Jos elokuvassa ei ole ihmisiä, älä katso elokuvaa enää.

9. Kun elokuvan loppukohtaus lähestyy, kytke projektoriin kaiuttimet. Älä anna elokuvan ohjaajalle liikaa valtaa, vaan pääätä itse, milloin kuvat heräävät henkiin. Loppukohtaus sopii tähän tarkoitukseen, sillä se on ainoa tärkeä elokuvan kohtaus.

10. Lopuksi katso lopputekstit kokonaan. Yritä muistaa kaikki nimet. Jos et siihen pysty, ei kannata enää katsoa elokuvia.

Toista ohjelista aina tarvittaessa. Ja muista aina katsoessasi, että elokuvia voi katsoa vain yhdellä oikealla tavalla – minun tavallani.

- Jaakko Suomalainen

P.S. Elokuvaelitismi kunniaan!
#scorsese

Luomisen tuska

Voiko taiteellista inspiraatio-
ta olla liikaa? Lähtökohtaisesti
kai tämä kuulostaa positiiviselta
ongelmalta, mutta luovalle ja
tunteelliselle ihmiselle siinä piilee
suuri riski, josta aion kertoa.

Eräänä päivänä palatessani kotiin
istuuduin työtuolilleni ja nappa-
sin viereisestä telineestä Jack-
son-merkkisen sähkökitarani.

Työnsin plugipiuhan kiinni, käyn-
nistin vahvistimen ja viritin kitaran.
Rämpyttelin hetken aikaa jotakin
etäisesti Anthraxin ja Metallican
välimaastossa liikkuvaa, kunnes
tajusin kitarasoundini olevan reh-
disti täyttä paskaa. Vääntelin efek-
tipedaalieni nuppeja suuntaan jos
toiseenkin etsiessäni oikeaa tasa-
painoa äänimaailmaani. Hetken ai-

kaa luulin saavuttaneeni
THE SOUNDIN™, jota
jokainen muusikko etsii
loputtomalla matkallaan
kohti taiteen syvimpiä
ulottuvuuksia, mutta
toisin kävi. Tajusin, et-
tei tällä äänimaailmalla
luoda yhtikäs mitään
juuri nyt. Mieleni ei teh-
nyt soittaa sittenkään
Anthraxia, vaan mieles-
säni pyörivät 1970-lu-
vun rokkiklassikot ja
eepiset progejammait-
lut. Huokaisin syvään ja
päätin seurata mieliha-
lujani.

Vaihdoin kitarani Les
Pauliin, jonka uskoin

täyttävän tämänhetkisen tarkoituk-
sen paremmin kuin hyvin. Säädin
jälleen efektejäni ja soitin kauniin
hidasta kitarasooloa, kuulostel-
len Les Paulini sointia. Pitäessäni
taukoa soittamisesta nostin kitaran
ylös ja ihailin sen runkoa. Kaunis,
valkoinen väri, jota kullatut metal-
liosat täydensivät kuin pilvien ta-
kaa nouseva aurinko kauneimpana
kesäpäivänä. Päätin jatkaa tämän
hienon instrumentin soittamista.
Tunsin soundini puuroutuneen.
Kuin kitarani olisi epävireessä.
Tarkastin vireen. Vireessä. Mitä oi-
kein tapahtui? Mieleni olisi tehnyt
itkeä yksi miehinen surun kyynel
kuin Johnny Depp elokuvaroolis-
saan Cry-Baby, mutta en kyennyt.
Tyydyin laskemaan kitarani teli-
neeseen.

Lähdin kävelylle. Joidenkin mi-
nuuttien hiljaisuuden jälkeen ai-
voni pyysivät minulta musiikilli-
sia elämyksiä. Laitoin kuulokkeet
päähän ja avasin puhelimestani
Spotifyn. Sen kummemmin mietti-
mättä avasin listan nimeltä ”Power
& Glory, vol.1”. Musiikin kajah-
taessa ilmoille näin sieluni silmin,

kuinka rohkeat sankarit uhmasivat lohikäärmeitä, matkustivat luke-mattomia kilometrejä tuntemat-tomilla mailla ja saivat sankari-teoistaan ylistyslauluja upeiden enkelikuorojen laulamana. Käsissään heillä oli legendaariset taikamiekat, jotka hehkuivat taivaallista hohtoa. Nopea rumpukomppi sai adrenaliinin suonissani virtaamaan kuin Tammerkosken kuohut. Tunsin hetken olevani oman elämäni sankari. Kylmät väreet värisyttivät kehoani. Miten musiikki pysyikään olemaan niin eepistä ja mahtavaa? Tiesin että kotiin palatessani kitarani odottaisivat minua, valmiina soittamaan inspiroivia säveliä, jotka olisivat lähtöisin minun omista käsistäni.

Kotona päätin tarttua jälleen Jacksoniin, koska tiesin sen olevan kitaroistani paras hevikkikailuun. Tajusin kuitenkin käteni koskettaessa kitaran sileää kaulaa, ettei miele-

ni tehnyt soittaa lainkaan power metallia. Ajatukseni kääntyivät luonnon seesteisyyteen, kauniisiin järvimaaisemiin ja syviin metsiin. Halusin soittaa jotakin tunnelmalista, kaunista ja ajatuksia herättävää. Oli jälleen kitaran vaihdon aika. Käänsin kaikuefekteistäni nupit kaakkoon ja kuvittelin mielessäni olevani kovinkin esteettinen post-rock -taiteilija. Kävin läpi päässäni Alcestin, Slowdiven ja monien muiden säveliä, joista ammensin inspiraatiota sen pienen ohikiittävän hetken ajan. Kehitys jatkoi kulkuaan. Shoegazen ja post-rockin soundi ei miellyttänyt minua enää, se ei tuntunut nyt oikealta. Halusin soittaa jotakin ras-kaampaa. Naurahdin ääneen. Mihinpä tiikeri raidoistaan pääsisi? Kasarihevilla kasvaneena lapsena rupesin nostalgisoimaan jo vuosien takaista suosikkiani Iron Maidenia, jota rakastin yhä täydestä sydämestäni. Sankarit eivät kos-

kaan kuole, etenkin lapsuuden sellaiset. Soitellessani suosikkeja-ni Iron Maidenilta pamautin väliin muutamat riffit jotakin epäilyttävästi Slayerilta kuulostavaa hovin ja urheilun vuoksi. Ei tässä missään keikalla oltu, musiikki sai siis elää omaa elämäänsä.

Epävarmuus, päättämättömyys ja alati vaihtuvat tyyllilajit muuttu-ne teemoineen kiersivät aivoissani kehää päivä toisensa jälkeen. Tunsin henkistä kipua. Minua ahdisti. Tajusin kärsiväni luomisen tuskasta. Päätin olla armollinen itselleni ja tehdä jotakin muuta välillä, kunnes inspiroituisin taas. Kaiken tämän kuohunnan keskellä mieltäni rauhoitti ajatus siitä, ettei intohimo musiikkia kohtaan katoaisi koskaan. Luomisen tuska oli vain tilapäinen ongelma.

Rony Sakkara

Wäinämöinen tulee Tampereelle

Kävipä kerran niin, ei niin kauan kauan sitten, mutta kuitenkin hyvän aikaa siitä, kun maailma oli sotkan munasta pihalle pullautettu, että itse Wäinämöinen oli eräällä retkellään eksynyt Tampereelle asti. Jokin veti waka vanhaa puoleensa Kalevan kaupungin sassa, ja hetken aikaa kadunnimiä tarkasteltuaan mies ymmärsi mikä.

Virstan verran tallusteltuaan Sammonkatua pitkin Kalevan kirkolta eteenpäin, alkoi Wäinämöistä janottaa, ja hän pysähtyi.

'Jalopeura Pub... onco cusisenpaa nimeä cuultunna miesmuistiin...' Tuumaili Wäinämöinen ääneen Leijona pubin edessä, pitkä valkoinen parta tuulessa liehuen.

Epäröimästä päästyään, päätti hän kuitenkin astua sisään.

'Mieleni minun tekewi...'

Alkoi Wäinämöinen tehdä tilausta kovaan ääneen heti tuulikaapissa, kunnes ymmärsi katsoa tarkemmin tiskin taa. Siellä seisoi hymyilevä, tummapintainen mies, ja ennen kuin Wäinämöinen oli ehtinyt kertoa tilaustaan loppuun, kääntyi hän jo kannuksillaan, ja alkoi kauhun vallassa pyrkiä takaisin ulos ovesta.

'Inwaasio!'

Huudahti Wäinämöinen mennessään, kaivoi esille kanteleensa, ja soitti sillä taksin. Miesparka oli viettänyt aivan liian pitkän aikaa Väinölän ahoilla, ja Suomea tällä välin kohdannut rakennemuutos

oli jotain, mitä laulaja laveasuinen ei kerta kaikkiaan voinut käsittää. Edellisestä kunnon keskustelusta ulkopaikkakuntalaisen kanssa oli itse asiassa kulunut aikaa jo liki parisataa vuotta, kun "se joku witun Elias cävi juottamassa kylänmiehet känniin ja cyselemässä tyhmiä".

Wäinämöinen ajoi taksilla suoraan Lemminkäisen temppeliin Sipooseen, eikä hänen tiedetä tämän jälkeen käyneen Pirkanmaalla.

Ronnie James Potkukelkka

LENTÄJÄÄ ETSITÄÄN!!!!!!

Nimi: RAF, Wilshire.

Instrumentti: Spitfire

Lentämisen tyyli: vitun sähkökkää puolustamista

Emme etsi lentueeseemme mitään turhaa kikkailijaa, kunhan vain osaat lentää elääksesi. Taistelutyyliimme on klinistä ja kontrolloitua ilmasotaa tyyliin Battle of Britain. Omia koneita on tukkukaupalla...I'll say: erittäin sotaista. Tule lentueeseemme jos sinua kiinnostaa do or die-meininki, brittiläisyys ja elääksesi lentäminen.

t. John, James ja Wojciech

ps. Live to fly, fly to live

LIITY MEIHIN
WWW.SPECIA.FI

Hisson opiskelija!

Tarvitsetko sparrausta työnhakuun tai tietoa humanistien sijoittumisesta työelämään? Liity ammattijärjestöön jo opiskeluaikana, niin pääset kehittämään osaamistasi, saat ympärillesi verkoston ja turvan työelämän kiemuroihin!

Tutustu kaikkiin palveluihin:

specia.fi

Asiantuntijat ja esihenkilöt ry

TAIDETTA JA PAREMPAA TAIDETTA

Taide. Taiteeksi voidaan lukea melkein mikä tahansa ihmisen taidolla aikaan saama tekele. Ja kuten kaikkia ihmisen aikaansaannoksia, on taidetta kritisoitu ja arvosteltu paljon pitkin historiaa. Mutta monen mielestä henkilökohtaisia mielipiteitä taiteeseen ei saisi yleistää, ja että taideteoksia ei voi kunnolla arvostella. ”Kauneus on katsojan silmässä” ja niin edelleen. He ovat väärässä. Kuten George Orwellin Eläinten vallankumouksessa jotkut ovat tasa-arvoisempia kuin toiset, niin tässä maailmassa joidenkin mielipiteet ovat parempia kuin toisten.

Näillä perusteluilla tarjoan sataprosenttisesti objektiivisen, ei yhtään henkilökohtaisten mielipiteiden värittämän katsauksen länsimaisen taidehistorian muutamiin kuuluisiin ja vähemmän kuuluisiin teoksiin. Annan teoksille arvosanan asteikolla yhdestä kymmeneen. Arvosteluperusteina ovat teoksen yleinen esteettisyys, vaadittu taitotaso ja myös konteksti. Usein teokset erotetaan niiden tekijöistä ja ympäröivästä tarinasta, ja minusta tämä on suuri vääryys.

MUISTON PYSYVYYS, SALVADOR DALI (1931, ÖLJYVÄRI)

Muiston pysyvyys, tunnetaan suomeksi myös nimellä Pehmeät kellot ja Ajan kuluminen, on syystä tai toisesta espanjalaisen Salvador Dalin kuuluisin teos. Itse en tätä ymmärrä. Dalin muut työt, kuten esimerkiksi ihanan karmiva Pyhän Antioniuksen kiusaus tai melankolisen omituinen Palava kirahvi, ovat hyvin ekspressiivisiä ja silmiinpistäviä. Muiston pysyvyys taas on... noh, surrealistiseksi maalaukseksikin ihan pirun omituinen. Sulaneet kellot ovat ehkä maailman mitäänsanomattomin ja vaisuin maalausaihe ikinä. Teoksesta puuttuu täysin se dramaattisuus ja mahtipontisuus, joka tekee muista Dalin maalauksista niin hienoja. Ja osaako kukaan kertoa minulle, että mikä sulanut ankan sikiö on tuossa teoksen etualalla? Sitä minäkin.

Mitä muuta pitäisi sanoa? Jos pitäisi valita, että haluanko talon seinääni koristamaan ihan jäätävän eepin maalauksen palavista kirahveista vai maalauksen sulaneista kelloista ja paahtuneesta sikiöhirviöstä, niin totta helvetissä minä otan ne palavat kirahvit.

2/10

SUURLÄHETILÄÄT, HANS HOLBEIN NUOREMPI (1533, ÖLJYVÄRI)

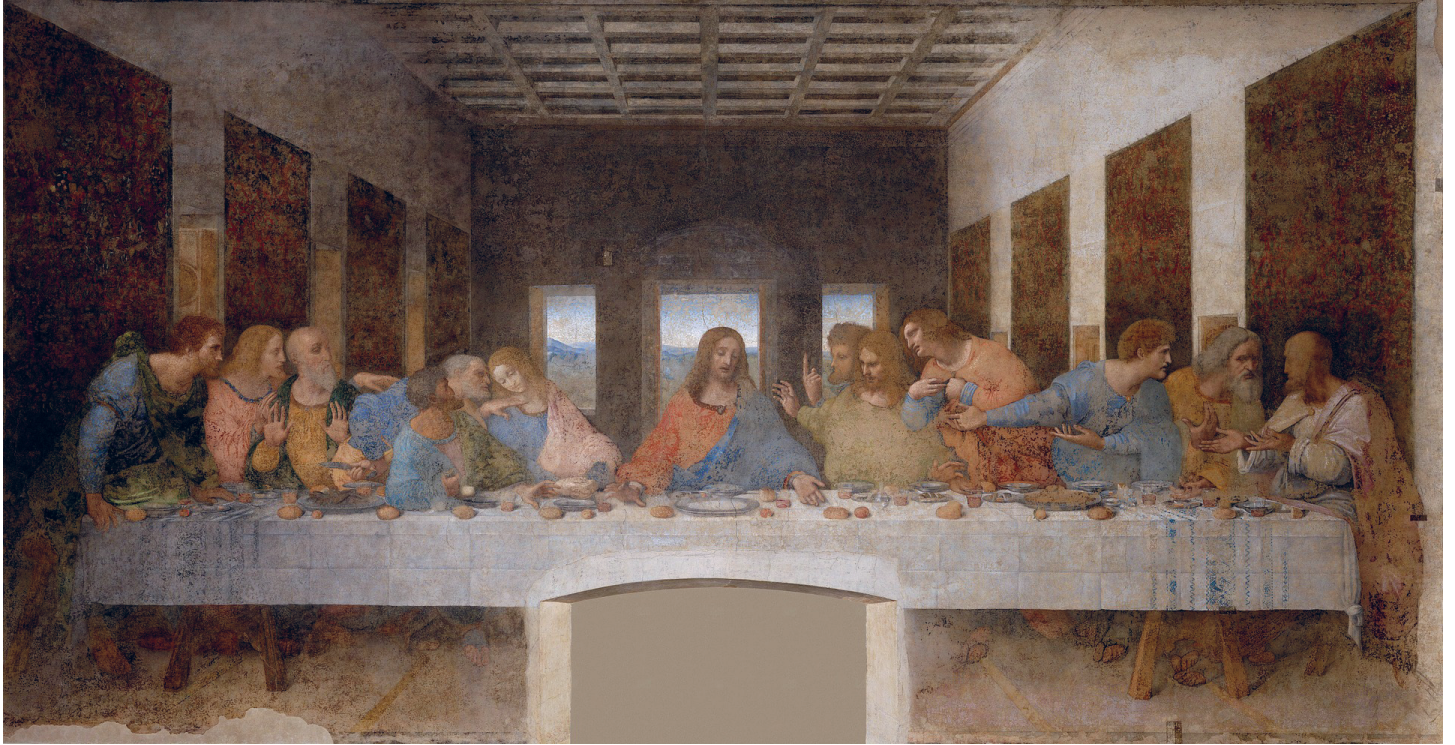

Meinasin vetää kahvit nenääni, kun näin tämän maalauksen ensimmäistä kertaa tietokoneeni ruudulta. Hans Holbein oli böömiläissyntyinen renessanssitaiteilija ja oleili suurimman osan elämästään Englannissa. Tämä maalaus esittää ranskalaista suurlähettilästä Jean de Dintevilleä ja tämän ystävää piispa Georges de Selveä. Maalaus on todella suuri, noin kaksi metriä leveä ja kaksi metriä pitkä. Teoksen koon ansiosta Holbein onkin onnistunut maalaamaan kovalla tarkkuudella särmikkäitä asetelmia. Yleisesti teoksen yksityiskohtaisuus on aika ällistytävä!

Teoksen etualalta tosin huomaa huononäköisempikin hyvin omituisen näköisen suhrun. Kyseessä on varhaisrenessanssin aikana löydetty uusi hieno maalauskipka: anamorfoosi. Siteeratakseni Wikipediaa: ”Anamorfoosi tarkoittaa vääristynyttä projektiota tai perspektiiviä, jota katsojan pitää katsoa tietyistä pisteistä tai erityisvälineillä, jotta kuva näkyisi kuten on tarkoitettu”. Etualan suhru onkin oikeasti pääkallo, joka näkyy kunnolla tarkastellessa maalausta katsojan oikealta puolelta. Ilmiön havainnointi ei ikävä kyllä ole ruudulta mahdollista, joten tätä ilmiötä pitäisi mennä ihmettelemään fyysisesti Lontoon National Galleryyn. Tämä ei nyt sattuneista syistä ole mahdollista, ja siksi aikanaan hieno maalauskipka ei toimikaan toivotulla tavalla. Sen sijaan tietokoneen näytöltä tarkasteltuna maalaus jää epäonnistuneen Photoshop-työn näköiseksi. Holbeinin onneksi (tai epäonneksi?) tämä pieni muutos tekeekin maalauksesta ihan saakelin hupaisan näköisen.

7/10

PYHÄ EHTOOLLINEN, LEONARDO DA VINCI (1498, SEINÄMAALAUUS)

Pyhä ehtoollinen, tunnetaan myös nimellä Viimeinen ehtoollinen, on Leonardo da Vincin kuuluisimpia teoksia ja maailman tunnetuimpia maalauksia. Miksi? Kuten Dalin Muiston pysyvyys, tämä maalaus ei ole maineensa arvoinen ottaen huomioon tämän maailman kuulun maalarin muut teokset. Da Vinci useimmiten suosi öljyvärejä, mutta tämä maalaus on seinämaalaus. Koska maalausta ei ole maalattu märkään sementtiin, se ei ole fresko, vaan pelkkä seinämaalaus. Sen lisäksi, että maalaustekniikka johti maalauksen rappeutumiseen pelkästään 20 vuodessa, niin ovat seinämaalaukset jo todella nähty tekniikka (jo jotkut apinamiehet luolissa sormimaalailivat puhveleita seinille jossain 30 000 eaa.).

Huonosti valitun tekniikan lisäksi, on maalaus kuvauksellisesti aika mitäänsanomaton. Jeesus ja opetuslapset näyttävät ruokailevan jossain alakoulun ruokalassa. Plus, ketkä sosiopaatit menevät kaikki istumaan samalle puolelle pöytää?? Ja puhutaanko maalauksen vasemmalla laidalla olevasta pelottavan näköisestä kirahvimiehestä, joka Wikipedian mukaan on Bartolomeus (siisti nimi). Sentään tästä teoksesta erottaa, että mitä katsoo.

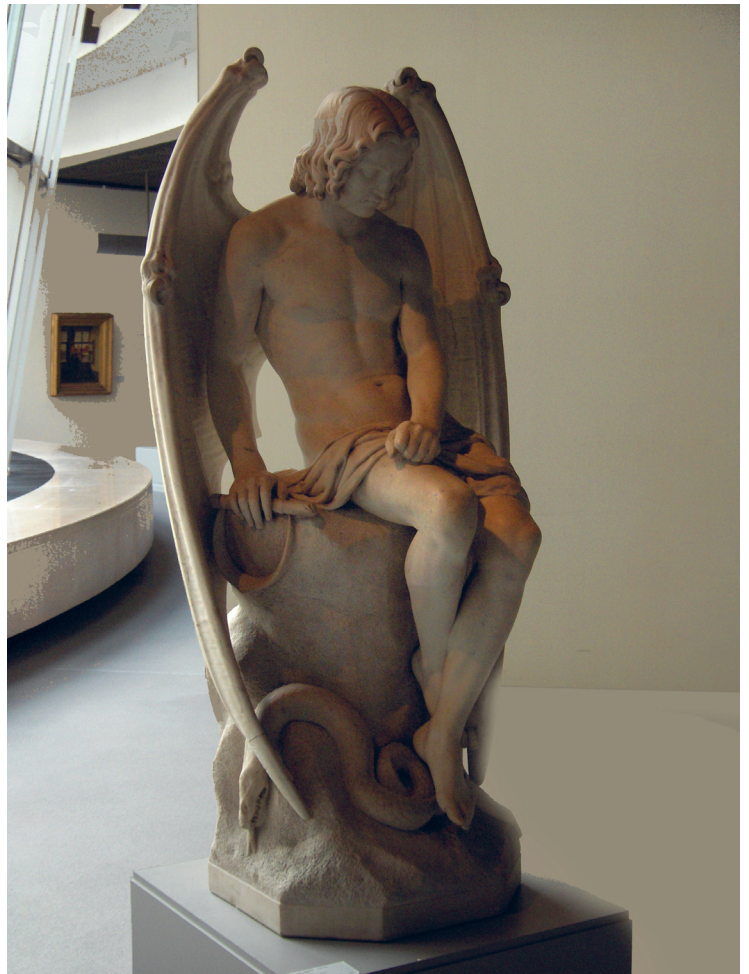
4/10

LE GÉNIE DU MAL, GUILLAUME GEEFS (1848, MARMORIVEISTOS)

Vuonna 1842 Belgian Liégessä kaupungin katedraalin saarnatuoliin asennettiin veistos. Kirkko oli pyytännyt erästä Joseph Geefs nimistä kuvanveistäjää tekemään Luciferiä esittävän veistoksen, josta kävisi esiin kristinuskon voitto pahan nerokkuutta vastaan. *L'ange du mal* (suom. Pahan enkeli) veistos esittääkin paholaista itseään. Mutta kohtalo ei ollut Joseph Geefsin puolella; teos herätti pahastusta kirkon piirissä. Pääkritiikki koski teoksen hahmon esittävän liian selkeästi klassisia kauneusperiaatteita. Katedraalin hallinnon omien sanojen mukaan ”paholainen on liian ylevä”. Eli suomennettuna ja nykykielelle muunnettuna: veistos oli kirkon mielestä liian seksikäs.

Tarkkasilmäinen lukija huomaakin varmaan, että alaot-sikossa ei lue *L'ange du mal*, eikä teoksen tekijä ole Joseph Geefs. Kirkko pyysikin sattumoisin Joseph Geefsin vanhempaa veljeä Guillaumea tekemään uuden version nuoremman veljen heruttelevasta Lucifer-patsaasta. Guillaume teki työtä käskettyä, ja uusi versio nimeltään *Le génie du mal* (suom. Pahuuden nero) asennettiin kirkon saarnapenkkiin vuonna 1848, jossa se on ollut tähän päivään asti.

Liégen katedraalin hallinto oli varmaan täynnä voimistelijoita, sillä en ymmärrä millaisia mielen voimisteluliikkeitä on pitänyt tehdä, että tämä veistos oli jotenkin tulkittu 1800-luvulla vähemmän riettaaksi kuin Josephin aiempi teos. Guillauden Luciferilla on muutaman taideartikkelin mukaan enemmän vaatetta päällä ja sulkeutuneempi asento kuin Josephin patsaalla, mutta minä olen patsaan seksuaalisesta vetovoimasta vahvasti eri mieltä. Pahuuden nero on objektiivisesti paljon seksikkäämpi kuin Pahan enkeli. Piste.

Sen lisäksi että veistos on kuumempi kuin aurinko, on Guillauden marmorinen Adonis myös todellisella taidolla veistetty. Teos kumpuaa paljon mielenkiintoisia uskonnollisia yksityiskohtia. On vaikeaa uskoa, että teos on todellakin marmoria, eikä lihaa ja verta. Kaiken lisäksi teoksen eppinen taustatarina nostaa tämän veistoksen aivan uudelle tasolle.

10/10

MY WIFE'S LOVERS, CARL KAHLER (1891, ÖLJYVÄRI)

Kate Birdall Johnson oli 1891 San Fransiscossa elänyt miljonääri ja kissaentusiasti. Hän tilasi vuonna 1891 itävaltalaiselta taidemaalartilta Carl Kahlerilta maalauksen Johnsonin 42 kissasta. Tai tarkemmin sanottuna 42 lempikissasta. Tämä ultimaattinen kissatäti nimittäin omisti 350 kissaa, jotka elivät luksuselämää rouva Johnsonin 3 000 eekkerin kesäasunnossa, jossa niistä huolehti kavalkadi palkattuja palvelijoita. Jokaisella kissalla oli nimi, jonka ne myös tunnistivat. Maalauksen keskipisteenä onkin rouva Johnsonin kissoista mieluisin, komistus nimeltään Sultan.

Sultanista sen verran, että Johnson oli löytänyt hänen majesteettinsa pörheyden Pariisista, ja oli rakastunut kissan kauniiseen ruskeaan karvapeitteeseen. Sultanin omistaja sanoi, ettei kissa olisi myytävänä. Johnson totesi, että omistaja saisi nimetä hintansa, ja Johnson maksaisi kaksi kertaa enemmän. Johnson osti Sultanin 3 000 dollarilla, joka nykypäivän rahoissa olisi kutakuinkin 80 000 dollaria.

Kahler ei ollut elämässään aiemmin maalannut kissaa, ja viettikin seuraavat kolme vuotta luonnostellen näitä 42 karvakasaa, tutustuen niiden persoonallisuuksiin ja piirteisiin. Maalauksen nimi, kääntyen suomeksi Vaimoni rakastajat, väitetään olevan rouva Johnsonin aviomiehen keksimä nimi. Kahlerin pitkän työn lopputuloksena on ehkä yksi maailmankaikkeuden hienoimmista ja isoimmista kissakuvista. Tämä hirviömäisen kokoinen maalaus (1,8 m x 2,6 m) on yksi taidehistorian hienoimpia taideteoksia, vaikka se ei ole saavuttanut samanlaista kuuluisuutta kuin esimerkiksi Mona Lisa. Moderni meemiartesaani arvostaa teoksen kissaisuutta ja taustatarinaa, ja taidekriitikko taas arvostaa sitä eläväisyyttä ja yksityiskohtaisuutta, jonka Kahler on onnistunut vangitsemaan jokaiseen maalauksen kissaan. Faktahan on se, että kissat ovat maailman parhaita otuksia, ja tietysti niitä esittävä rakkaudella ja ajatuksella tehty maalaus on yksi taidehistorian hienoimpia.

10/10

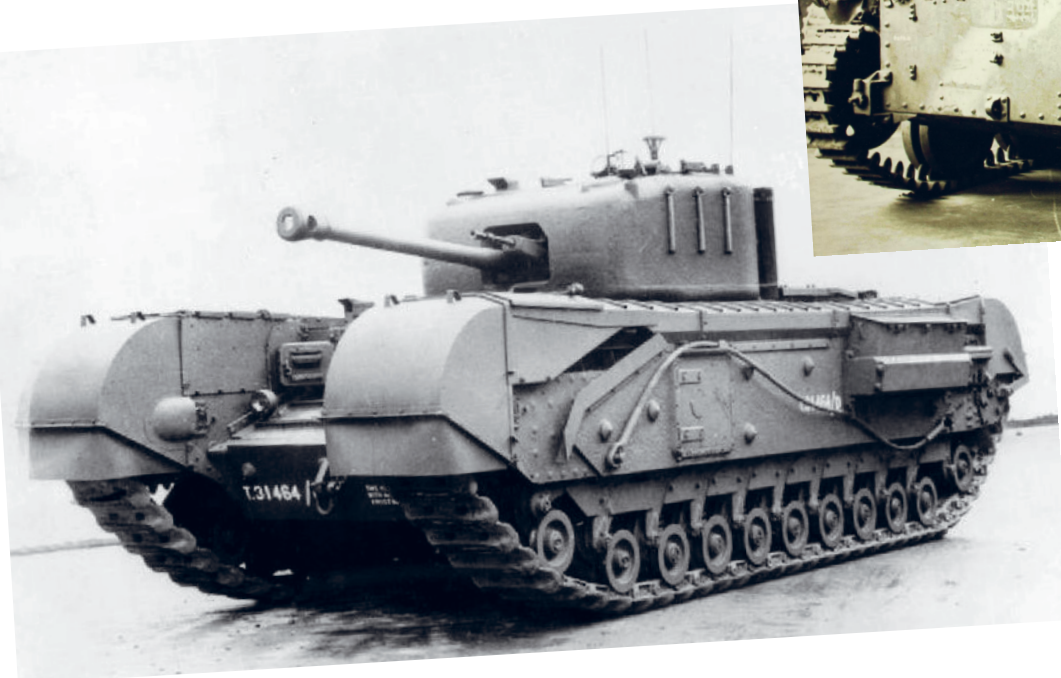
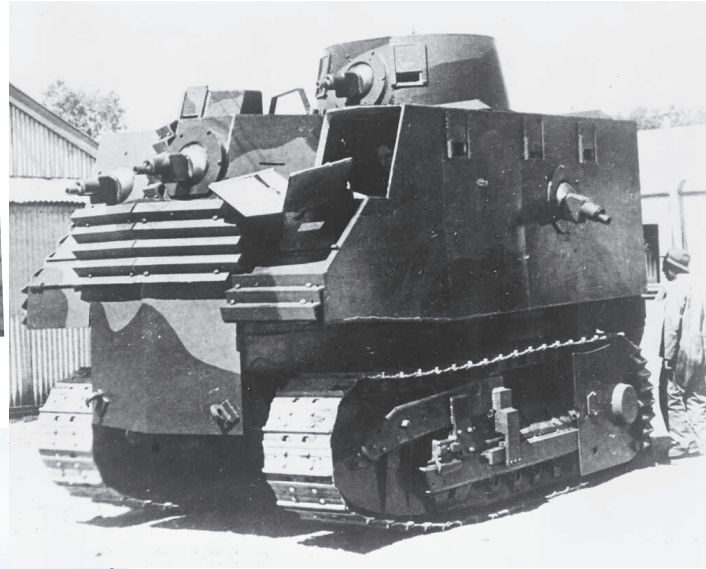

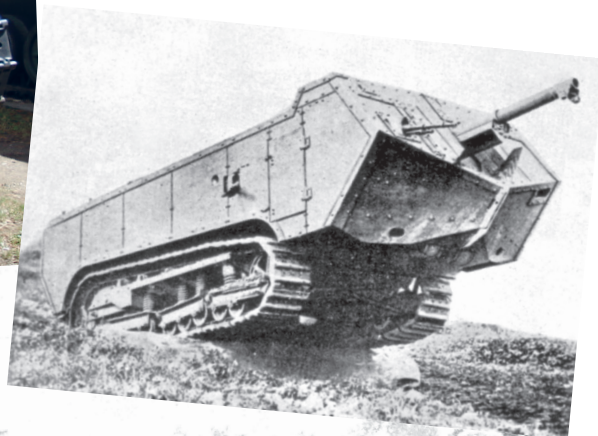
Loppukevennykseksi haluan tuoda kaikkien tietoisuuteen tämän piirustuksen, jonka tekijä ei ole kukaan muu kuin itse Vincent van Gogh. Vincent, kultarakas, olen suuri fani ja rakastan maalauksiasi, mutta oletko koskaan aiemmin edes nähnyt kissaa?

Helka Himmeli Hirmuinen, taide-elitisti

EPÄTAITEELLISTA PANSSARIVAUNUPORNOA

Tämän keskiaukeaman tarkoituksena on irvailla historianopiskelija-kliseelle "kaikki ne puhuu vaan panssarivaunuista" ja samalla osoittaa erilaisten panssaroitujen möhkäleiden epäesteettistä puolta. Jääköön se lukijan päätettäväksi, mikä osuus tässä on oikeasti taiteellista vai onko lainkaan.

Levynurkka

katsaus vuoden 2020 parhaisiin suomalaisiin levyihin

Kyllä sitä nykyäänkin tehdään hyvää musiikkia, jopa Suomessa ja suomeksi, vaikka jotkut änkyvät muuta väittävätkin. Livemusiikki suurilta osin vaimeni viime vuonna, mutta siitä huolimatta hyviä uutta musiikkia julkaistiin kuten ennenkin. Tässä muutamia suosikkejani viime vuonna julkaisuista kotimaisista pitkäsoitoista. Suosittelen erittäin lämpimästi tutustumaan ja kuuntelemaan.

Neiti Olga – Minä, aina

Neiti Olga on täysin uusi tuttavuus Suomen musiikkikentällä, eikä ensilevytys jätä kylmäksi. Äänimaailman puolesta liikutaan shoegaze/dream-pop akseleilla. Bändi onnistuu pitämään sopivan tasapainon surisevien äänivallien ja kauniin kuulaiden äänimaisemien välillä. Laulajan ääni on älyttömän kaunis, yhdessä runollisten sanoitusten kanssa saadaan luotua hyvää vastapainoa kaikuun hukutettuihin särötettyihin äänivalleihin. Juuri tämä kontrasti tekee yhtyeen musiikista vaikuttavaa. Neiti Olga ei sorru liialti shoegazen kliseisiin, vaan kuulostaa omalta itseltään ja tuoreelta. Joistain kappaleista jää ehkä puuttumaan jokin viimeinen silaus – loppukasvatus tai viimeistely, mutta kokonaisuudessaan levy on virkistävä, kaunis ja tyylikäs kokonaisuus. Jään innoissani odottamaan lisää tältä yhtyeeltä. Erittäin vahva kuuntelusuositus.

Lasten Hautausmaa – IV

Jos jollekin Lasten Hautausmaa ei vielä tuttu, kyse on pelkistäen ja tiivistetysti kouvolapunkkarien tekemästä melankolisesta pop-rock iskelmästä (kuvaus ei kyllä täysin anna oikeutta yhtyeelle). Iki-ihana Lasten Hautausmaa ei petä taaskaan. Bändin soundi on kehittynyt ja hienostunut niin biisien osalta, kuin myös tuotannollisesti. Neljäs pitkäsoitto onkin ensimmäinen albumi, joka on äänitetty ”oikeassa studiossa”. Mukana on rauhallista pelkistelympää tulkintaa, psykedeelistä tunnelmointia, sekä myös rouheampia ja menevämpiä kappaleita. Loistavat kappaleet kruunaa laulaja Kristiina Vaaran kuulas ääni. Sanoitukset ovat taitavasti kirjoitettuja ja niistä huomaa perehtyneisyyden kirjallisuuteen

ja kulttuuriin. Erilaisia viittauksia (populaari)kulttuuriin jo totuttuun tapaan on. Tämä ei kuitenkaan tarkoita väkinäistä pakotettua namedroppailua tai tekotaiteellisuutta, vaan ne ovat luonteva osa sanoituksia ja yhtyeen tyyliä. Levyltä löytyy myös suurempia lainoja, esimerkiksi Kaarlo Sarkian runo, joka on sovitettu lauluksi. Myös Leonard Cohenin ”The Partisan” kääntyy hienosti suomeksi, vaihtaen aiheen ranskalaisista vastarintaliikkeen taistelijoista neuvostomiehistä Baltiassa vastustaneisiin metsäveljiin. Biiseissä on myös samaistumispintaa ja liikuttavuutta, ainakin itseäni biisit koskettavat yllättävän syvältä. Viimeistään nyt kannattaa ottaa tämä yhtye kuunteluun.

Seksihullut – Vain unessa kärsimys loppuu

Jyrki Nissisen luotsaaman ”avant-gardistisen” punkyhtyeen neljäs pitkäsoitto. Soitannallisesti liikutaan rock/punk akseleilla. Bii-seissä, etenkin sanoituksissa, on oivaltavuutta ja yllättäviä koukkuja, jotka ainakin itselläni nostavat suupielet hymyyn. Lyriikat tarjoilevat arkipäivän absurdismia, anarkismia ja mustaa huumoria – krapulassa töihin menosta ja autopesussa peseytymisestä etruskeihin. Sanoitusten ohella parasta antia on laulaja Sirpan monipuolinen ja teatraalinen tulkinta, rääkymisestä ja huutamisesta mölinään ja nikotteluun. Yhtye on älyttömän kova liveinä, kannattaa mennä katsomaan, kun tarjoutuu mahdollisuus.

Amuri – Amuri

Amuri on uusi Suomen diy-rockpiirien tekijämiehien, Mikko ”Rock” Siltasen (mm. Räjähyttäjät ja Talmud Beach) ja Kalevi Suopursun (mm. Jukka Nousiaisen yhtye ja Guggenheim-Projektz), perustama ”Barokkipop- ja iskelmäyhtye”. Vaikutteet ovat vakaasti 70-luvun melodisessa poprockissa/iskelmässä - Kasevaa on ainakin kuunneltu. Biisit ovat haikeita ja kaihoisia - aiheina kaipuu, menetetty nuoruus, pieleen menneet ihmissuhteet jne. Kokonaisuutena levy on retroilua ja haikailua menneisyyteen, jota ei ole koskaan ollutkaan. Yhtyeen tyyli ja tulkinta ovat väkisinkin hyvin itsetietoista, joka laittaakin miettimään, lähenteleekö yhtye jollain tasolla parodiaa. Toisaalta yhtye biiseineen on enemminkin kuin ”pelkkä vitsi” - kappaleilla on myös muita meriittejä tyylin lisäksi: ne eivät ole täysin suoria pastisseja, vaan hyvin tehtyjä oman kuuloisia kappaleita, jotka vain ammentavat inspiraatiota 70-luvun soundeista ja estetiikasta. Kyllä tää vaan toimii.

Rosita Luu – Samettisuu

Laulaja-lauluntekijä Merita Bergin toinen levy. Biisinteko näyttää olevan edelleen hyvin hallussa. Levy sisältää keskenään hyvin erilaisiakin kappaleita, mutta ne kaikki ovat huikean hyviä sanoituksineen ja sävellyksineen. Biisintekijän lisäksi myös sovittajalle täytyy nostaa hattua, hyvin kirjoitettuja kappaleita taustoittaa laaja skaala eri instrumentteja torvista syntetisaattoreihin, jotka tukevat biisien koukkuja. Levy on kokoelma erilaisia mielenkiintoisia kappaleita, joista jokainen toimii, oli se sitten rauhallista akustisempaa fiilistelyä, menevää taiteellista ”iskelmähtävää” pop-rockia kitarasooloineen tai synavoittoisempaa elektropoppista.

Honorable mentions - suosittelen myös:

Joni Ekman – Sinulle

Kalevi Suopursu – Yksin yksiössä

Puhelinseksi – Sydänkohtaus tanssilattialla

Ninni Forever Band – Uusi yhtye

Oranssi Pazuzu – Mestarin Kynsi

Ja vielä lopuksi - kuunnelkaa hyvää musaa ja etsikää rohkeasti myös itselle uutta musiikkia. Tukekaa etenkin pieniä bändejä ja artisteja - ostakaa levyjä ja merchiä. Käykää kuuntelemassa livemusiikkia, kun keikoille sitten viimein joskus turvallisesti taas pääsee. Koittakaa jaksaa.

Jumi Hendriks

Kreikkalais-roomalainen hiihto

Lämpötila on suhteellisen maltillinen, vain kaksikymmentä kaksi astetta celsiusta, kun kilpailijat kokoontuvat hiljalleen lähtömolskin tuntumaan. Ilmassa ei sinällään voida sanoa olevan varsinaista urheilujuhlan tuntua - tunnelma on pikemminkin kauhunsekainen, odottava. Kisajärjestäjien hopliittifalangit odottavat kilpailijoita saapuviksi radan jokaisessa mutkassa ja katveessa, pakopaikkoja ei ole.

Vihdoin kaikki on valmista lähtöön! Koordinaattori ja ylipappi, kilpailun Pontifex Maximus, puhaltaa torveensa ja kilpailijat ampaisevat liikkeelle. Interseksuaalisten sarjassa kilpaileva Miia-Keijo Säilynoja ampaisee pelottomasti kärkipaikalle, vakaana aikomuksenaan saapua ensimmäiseen kissanhantään kärjessä, ylhäisessä yksinäisyydessään, ja täten omata parhaat mahdollisuudet ohittaa molski joutumatta painimaan. Kreikkalais-roomalaisessa hiihdossa kaikki sarjat ovat tasa-arvoisia keskenään, toisin sanoen kellään ei ole mitään arvoa, eikä kenellekään anneta armoa. Lajissa toteutetaan ainoastaan kaikkien osallistujien kesken suoritettuja yhteislähtöjä.

Kemiallinen lumi pöllyää, ja hopliitit odottavat radan reunoilla saalistaan. Ensimmäisen kissanhännän lähestyessä Säilynoja on edelleen johdossa, luullen jo onnistuvansa, mutta toisella sijalla niskaan hengittävä Volmari Iso-Hollo on toista mieltä. Hän saavuttaa Säilynojan juuri parahultaisesti ennen molskia, ja täten pakottaa kilpakumppaninsa vaihtamaan ylleen painitrikoot ja -tossut. Vaihtoehtona olisi yrittää pae-ta ja joutua hopliittien armoille, mutta tämä ei sovi Säilynojan urheilumoraaliin. Ottelu voi alkaa.

Toisten kilpailijoiden hiihtäessä raivoisaa kyytiä ensimmäisen molskin ohi kohti seuraavaa, hevosenkengäksi kutsuttua mutkaa, sijoilla yksi ja kaksi molskille saapuneet kilpailijat Säilynoja sekä Iso-Hollo ovat saaneet päälleen painitrikoot, ja ryhmittyvät molskin reunoille. Tuomarina toimivan Centurion viheltäessä pilliinsä kilpailijat muuttuvat ottelijoiksi, ja ampaisevat toistensa kimppuun. Kreikkalais-roomalaisen hiihdon suosio yleisön keskuudessa oli suorastaan räjähtänyt muutamaa vuotta aiemmin, kun lajiin oli päätetty ottaa vaikut-

teita amerikkalaisesta vapaa-painista. Iso-Hollo ei jätä tätä tilaisuutta käyttämättä; selvästi vahvempana ottelijana hän näkee edun olevan puolellaan, ja kiskaisee Säilynojan välittömästi tonttiin näyttävällä pile driver -liikkeellä. Tyrmäys! Sandanpäämies julistaa Iso-Hollon voittajaksi yhtä vaille täysin tyy-lipistein.

Tyylipistejärjestelmä oli ainoa mitä oli jäänyt jäljelle kuolleet-ta lajista nimeltään mäkihyppy, jota kukaan ei tahtonut enää muistella. Kaikkein vähiten Volmari Iso-Hollo, joka oli heti kilpailun alussa suoritettulla tyrmäyksellään ottanut tukevan kiinnityksen kilpailun voitosta. Volmari vaihtoi painitossut jälleen monoihin, kiinnitti sukset, ja alkoi hullunkielto silmissään ottaa kiinni edellä hiihtäviä kilpakumppaneitaan. Vain yksi ajatus ohjasi hänen etenemistään: Tänä iltana juhli-taan Volmarin triumfia.

Ronnie James Potkukelkka

Maanantai

Ei tarkalleen tiedetä missä kohtaa ihmiset olivat päästäneet tämän intersubjektiivisiin sopimuksiin perustuvan tuhoamisjärjestelmän valloilleen. On kuitenkin epäilty, että yhtä vaihkeaisesti ja liki täydellisesti varotoimista piittaamatta kuin palveluyhteiskuntaan siirryttiin, vapautettiin samalla voima, jonka vaikutuksia mitataan tähtitieteellisellä asteikolla. Tähtien suunnalta nimensäkin - alun perin kuun mukaan nimetty perikadon ylipappi tunnetaan kielessämme nimellä maanantai.

Aina kuusi päivää levättyään tämä entiteetti palaa keskuutemme kuin Paavo Väyrynen vaalien ehdokaslistoille, ja jatkaa tihutöitensä. Ihmisen dna:han on koodattu virhe, minkä vuoksi toisinaan aina viikon loppua kohden unohdamme hirviön olemassaolon, ja silloin käy vähän niin kuin autoilijalle, jonka talvi pääsee yllättämään. Mutta aina se tulee. Sykli on armoton.

Juuri maanantai on se, joka käy varastamassa lämmitysjohdon autosta yön aikana, kun aamulle on luvattu kolmekymmentä astetta pakkasta. Juuri maanantai on se, joka siirtää sen sinun herätyskelloosi asetetun ajan kolme tuntia eteen taakse, tai toisinaan sammuttaa koko kellon. Juuri maanantai on se, joka ohjaa psykofyysisen kokonaisuutesi etsimään youtubesta Pelle Hermannin viimeisen koskaan kuvatun ja esitetyn jakson, juuri sen missä Pelle Hermannin puhuu kuolemasta ja erityisesti Santeri-pellen kuolemasta tavalla, joka on murtava sinut lopullisesti, ja jos et vielä murtunut aivan lopullisesti, niin tieto siitä, että Veijo Pasanen kuoli sydäninfarktiin kaksi päivää tämän jakson kuvausten jälkeen murtaa ne sinusta jäljelle jääneet murusetkin vieläkin pienemmiksi murusiksi. Näistä murusista äitiliini sitten tekee plättyjä, ja syöttää ne loppuviikon kitaan. Väkisin. Ilman mantsikkahilloa.

Ronnie James Potkukelkka

PULTSARIPUOLUSTUSVOIMIA LUOMAAN PROPAGANDAN KAUTTA

Propaganda usein on myös taidetta. Taide on usein myös propagandaa. Jotkin taiteen ja propagandan yhtymäkohdat ovat syöpyneet ihmiskunnan ajatusmaailman syvimpiin syövereihin. Oma sukupolveni esimerkiksi on auttamattomasti tuleva kantamaan lauseita ”syökää kanaa” ja ”ostakaa makkaraa” pääkopas-
saan aina hautaan saakka. Nämä lauseet ovat niin syvälle omiin aivoihini juurtuneet, että lähes täysin vegaanikihlattunikaan ei niitä ole onnistunut kumoamaan vaan jostain se kalkkunapaketti tai nistipata jääkaappiin ilmestyy. Mainitsemieni lauseiden kaltaiset propagandataiteen mestariteokset ovat siis tulleet jäädäkseen ja näyt-
tävät, miten vahvasti propaganda voi parhaimmillaan iskeä.

Omassa kandityössäni tarkastelin Espanjan sisällissodan tasaval-
talaista propagandaa. Aluksi se oli kiinnostavaa siksi, että siinä yhdistyi monta ideologiaa. Kuiten-
kin mitä pidempään tarkastelin paikallisten Juanien ja Rodrigojen piirtelyjä, totesin yhden kiistatto-
man faktan. Espanjan tasavalta oli selvästi yrittänyt luoda armeijaa kodittomista, kavereiden kesken myös pultsareina tunnetuista henkilöistä. Aina kun julisteissa näkyi tasavaltalainen sotilas, heillä oli aivan mitä sattui päällään, ja lopputulos oli aivan keskiverto juupajokelaisen pulsun näköinen. Tätä oli selvästi yritetty peittää

piirtämällä joihinkin julisteista kypäriä, mutta pääosin heillä oli pitkiä ikivanhoja takkeja, haala-
reita ja resuisia lakkeja. Miksi ihmeessä kukaan haluaisi luoda armeijan pulsuista? Kysymykseen on oikeastaan helppo vasta-
ta. Jokainen meistä on varmasti jossakin kohtaa elämäänsä tapellut pultsarin kanssa nukkumapaikasta sillan alla. Omien monilukuisten tämänkaltaisten kokemusten pohjalta olen todennut pultsarien olevan maailman vaarallisin lähitaistelija. Jos Thermopylain taistelussa olisi ollut 300 pulsua spartalaisten sijasta, Persian impe-
riumi olisi romahtanut sekunneis-
sa. Jos yksi sadasta suomalaisesta sotilaasta talvisodassa olisi ollut pultsari, olisimme todennäköisesti jo yhdistyneet oikeaan kotimaa-
hamme Venäjän ja Kiinan välissä.

Espanjan tasavallan propaganda on usein sisällissodan muistetu-
pi osapuoli, ja usein sanotaankin, että vaikka nationalistit voittivat sodan, tasavalta voitti propagan-
dasodan. Tämä on täyttä puppua. Tasavaltalaisten pulsupainotus oli hyvä askel oikeaan suuntaan, mutta jos he olisivat siinä oikeasti onnistuneet, olisivat he voitta-
neet koko sodan muutamassa päivässä. Koenkin, että meidän suomalaisina on opittava tästä historian virheestä. Jos katsomme nykypäivän sotilaspropagandaa, siellä pyörivät samat kulutetut teemat, ukkeleita univormuissa

ja kiiltäväksi kiillotettuja pant-
sukkeja. Kukaan ei hyödynnä rajattomasti potentiaalia sisältävää pulsunäkökulmaa. Albert Ein-
steinin suuhun on usein laitettu lentävä lause ”*I know not with what weapons World War III will be fought, but World War IV will be fought with sticks and stones.*” Kuitenkin jos Suomen puolus-
tusvoimat hyödyntävät esittämäni pulsupotentiaalin propagandas-
saan, voimme olettaa näiden Einsteinin mainitsemien aseiden olevan niin sanottuja massapulsu-
tuho-aseita (eng. Weapons of Mass Hobo Destruction, WMHD). Tässä olisi siis oma tarjouk-
seni uudesta Suomen salaisesta aseesta. Tarvitsemme ainoastaan toimivaa propagandaa pulsu-
jen värväämiseksi, ja Euroopan turvallisuuskysymys on ratkaistu. Taiteella propagandassa pääsee pitkälle, ja Suomesta varmasti löy-
tyy joku taitelija, joka voisi tämän kaltaista massamotivointia tuottaa. Kunhan Tampereen yhdistyneiden korkeakoulujen logosuunnittelijoi-
ta ei päästetä prosessiin mukaan.

Akusti Hakonen

RUOKAMATKA: ITÄMAISTA EKSOTIIKKAA

*Jo muinaiset itämaiset söivät ruokaa. Siksi teemme kulttuurimatkan jännän mystiikan äärelle, josta tunnetusti koko itä koostuu. Eksotisointi on kivaa. Koska rajat ovat kiinni, emme päässeet Venäjää kauemmas, joten aloitamme venäläisestä ruokakulttuurista. Tässä osiossa annammekin ruoka- ja juomasuosituksia Venäjän kulttuuriaarteista ja seikkailuntäyteisistä mahdollisuuksista, jotka ohjastavat sinut kulttuurin ja historian avulla kohti makuelämyksiä. Hyvää matkaa ja *кыриллицу кыраимua!**

Juho Aarikka

Trans-Siberian rata

Mailman pisimpiin kuuluva junarata halkoo pituussuuntaan koko Venäjän. 9300 kilometriä pitkä rata alkaa Moskovasta ja kulkee monen kaupungin kautta Vladivostokiin Tyynenmeren rannalle. Tämän vuoksi sinullakin on mahdollisuus olla oman itsesi tutkimusmatkailija ja tutkia miten pystyt matkaamaan Pietarista Vladivostokiin täysjärkisenä viikon verran. Tämän tueksi ravintolavaunut tarjoilevat venäläisiä erikoisuuksia ja herkkuja kuten vodkaa. Juna on myös erityisen ympäristöystävällinen tapa matkustaa, sillä juna kuluttaa hyvin vähän polttoainetta kilometriä kohden. Votkulilla pystyt mittaamaan myös oman kesikukulutuksesi että montako litraa itse kulutat kilometriä kohden. *трэвлиг рэса!*

Ohje: Vodkaa junassa.
Laskukaava: $9300 / Y = X$
Y: Kulutetun viinan määrä litroina. X: kesikukulutus kilometriä kohden.

Tsar bomba

Kaikkien aikojen suurin pommi mitä on koskaan pudotettu. Vetyfuusioon pohjautuva helvetinkone pudotettiin Siperiassa vuonna 1961. Vuonna 2006 Joku saatanan rotta Somerolla bar Hämeenportissa päätti pilata kaiken ja keksi tehdä drinkin sen mukaan. Tämä ei ole kulttuuria tai tiedettä, tämä on vain vaaraa.
Tarvikkeet: Shottilasi, pilli, tulitikkuja, absinttia ja tequilaa.

Ohje: Kaada shottilasi puolilleen tequilaa, täytä loppuun absintilla, sytytä shotti tuleen ja juo pillillä mahdollisimman nopeasti pohjalta ylöspäin. Iskee kuin 58 megatonnia.

Kapellimestarin erikoinen

Venäjä tunnetaan loistavista säveltäjistään. Tshaikovski, Sostakovits, Khacaturian ja ääretön määrä muita. Suurin kapellimestari kuitenkin oli Boris Jeltsin, joka Saksassa votkulipäissään päätti napata kapellimestarin kepakon ja johtaa orkesteria itse. Kiva tempo takaa reippaan poljennan ja hyvät jatsit. Reippaat oli Jeltsinin juomatottumuksetkin ja siksi Jeltsinin baarikapin salat aukenevat nyt patinisteillekin.

Ohje: Vodkaa
Käyttötapa: Juodaan
Tarvittavat soittimet: Keppi, jonkun muun orkesteri.

Sputnik

Venäjän avaruusohjelma on historiallisesti kunniakas ja erittäin merkittävä. Venäjällä on tapana laukoa koiria ja muita elukoita¹ avaruuteen ja sehän se innostavaa vasta olikin. Tästä inspiroituneena on muodostunut klassikkodrinkki, joka kunnioittaa ihmiskunnan mahtavia ponnistuksia kohti ääretöntä kosmosta.
Tarvikkeet: Lasi, vettä, vodkaa.

Tekotapa: Kaadetaan lasi puolilleen vettä. Täytetään vodkalla.
Käyttötapa: Kun lasi on täytetty puoliksi vedellä ja vodkalla, juodaan juomasta puolet. Kun lasi on puolillaan, se täytetään uudestaan vodkalla. Sitten juoma juodaan uusiksi puoleen väliin ja täytetään vodkalla. Tätä toistetaan kunnes olet kiertoradalla tai koira.

¹ Russia loses control of gecko sex satellite. <https://www.bbc.com/news/science-environment-28490744>;
Muita elukoita https://en.wikipedia.org/wiki/Yuri_Gagarin.

Veteraanin iltahuuto

Mies tuhisee vaivaantuneena supermarketin aulassa. Kaupakassit ovat jääneet kassalle. Niin suuri oli pettymys, kun kasaneiti ei suostunut antamaan alennusta ostoksista käteisvarantojen jäädessä hieman alle vaaditun summan, että Jani Ritakorpi Keinonen-Leinonen suutuspäissään päätti jättää kaikki, lähinnä kolmosoluesta koostuneet ostoksensa lopulta vallan ostamatta.

”... ei tässä maassa perkele veteraania sen vertaa arvosteta...”

Julisti nelikymppinen Jani kaupan pyöröovista poistuessaan. Jani todellakin oli veteraani. Nimittäin Mäntän blackmetal-sodan veteraani. Sota itsessään oli päättynyt jo aikoja sitten Janin mielestä vääryydellä julistettuun Mäntän rauhaan vuonna 2014, vaan traumat olivat edelleen läsnä. Rauhan oli julistanut tuntemattomaksi jäänyt nimimerkki Punk in Finlandin keskustelufoorumilla, tai sitten joku turkulainen, ei tiedetä

varmuudella kumpi, mutta joka tapauksessa julistus vei aikoihin Janin elämältä pohjan.

Muutaman vuoden käytyään yksinäistä näppäimistöpartisaanin erillissotaa, lähinnä toivotonta sellaista, oli Jani lopulta kyllästynyt taistelemaan tuulimyllyjä vastaan. (Tässä vaiheessa vielä) mies, oli päättänyt ansaita arvostusta ja huomiota nykyaikaisimmalla keksimällään tavalla, ja käynyt sukupuolenkorjausleikkauksessa. Sitten suunnitelmana oli alkaa valloittaa maailmaa esittämällä grindcorea taiteilijanimellä Minna Cunth. Ei käynyt lykky tälläkään saralla, sikäli kun keikkailu oli suunniteltu alkamaan vuoden 2020 maaliskuussa...

”aaaaaRghhaarrrrrrrrrgghh-gaarrghghhhhhhhh”

Huutaa Minna nykyään iltaisin treenikämpällä, itse itseään virvelirummulla polyrytmisesti tahdittaen.

Ronnie James Potkukelkka

Tapakulttuuri

Vuonna 2031 kuusikymmentäkaksivuotias ravintoloitsija Vilho Kustaa Rajaniemi oli jo aikojen ja sitten ymmärtänyt maailman muuttuneen iäksi, ja vanhan ajan tapakulttuurin suurimmilta osin kadonneen maan päältä. Hän oli tämän omasta puolestaan tavallaan jopa hyväksynyt, mutta nyt sairastuttuaan parantumattomaan suolistosyöpään päättänyt tehdä hatunnoston vanhalle kansalle ja vanhoille tavoille.

Maaliskuun kuudentena kello kolmetoista Vilhon ravintolaan astui sisään nuori, vuonna 2002 syntynyt mieshenkilö. Nähdessään että tällä oli lakki päässään, tiesi Vilho hetkensä tulleen ja ohjasi miehen tiettyyn valkoisiin pöytäliinoin koristeltuun pöytään. Nuori mies, nimeltään Cedric von Pennanen, kiroili mennessään kuin vanhan ajan merimies. Tämä vahvisti entisestään Vilhon moraalia tulevien toimintatapojensa suhteen.

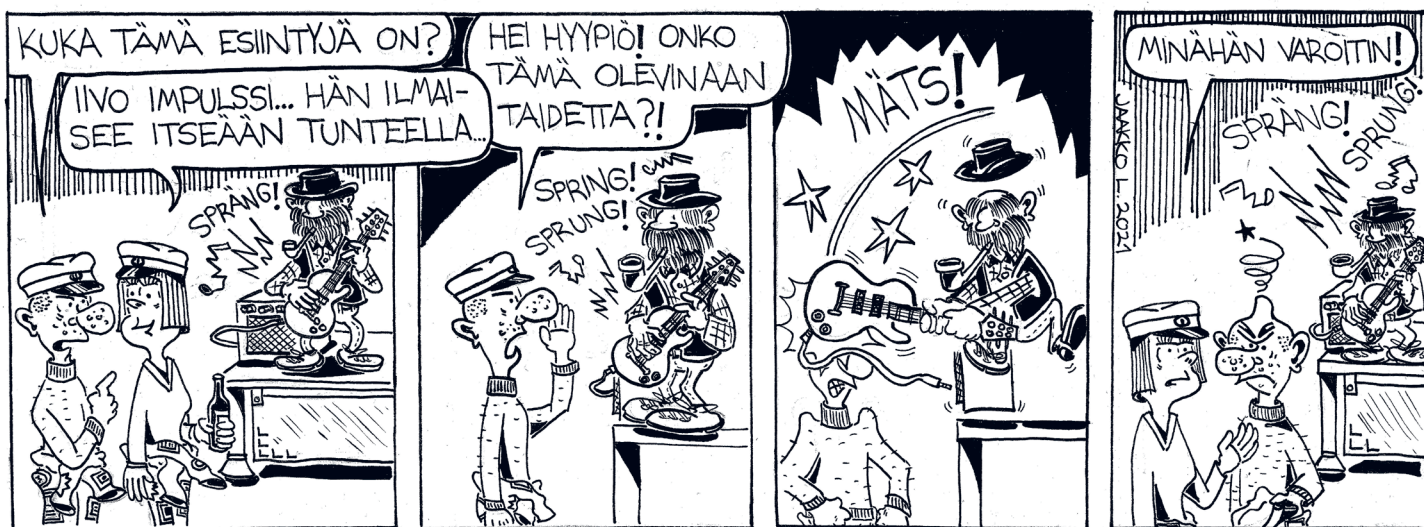
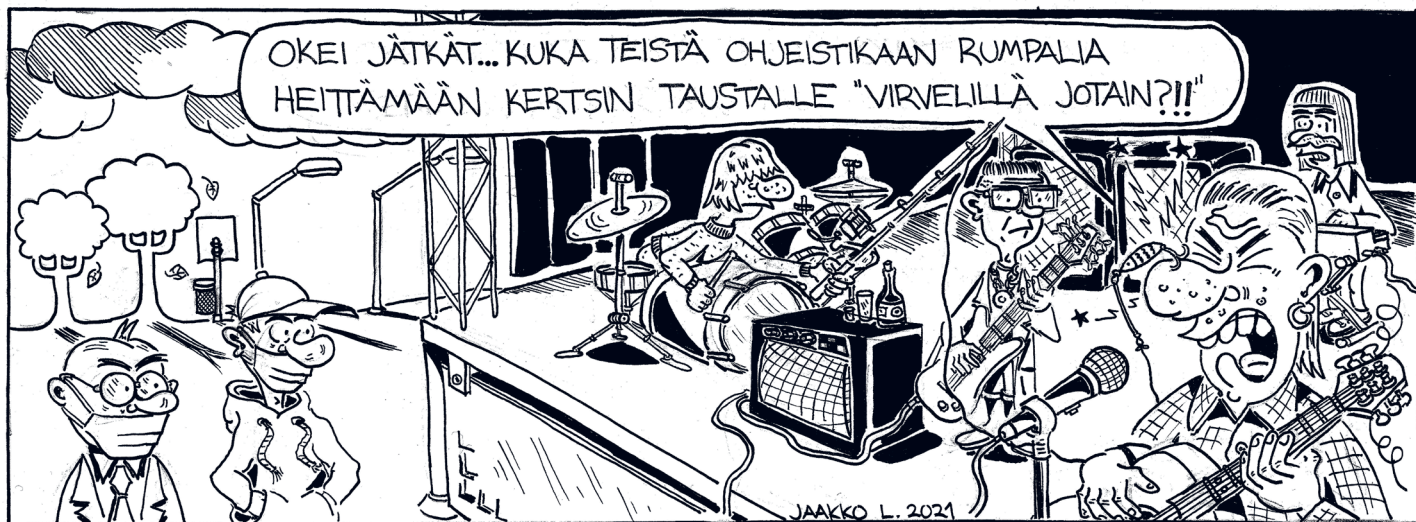
Ohjattuaan Cedric von Pennasen pöytään ja kysyttyään tämän juomatarpeet, käveli Vilho Kustaa Rajaniemi juomatisinkin taakse tarkkailemaan tilannetta. Cedric von Pennanen oli tilannut kivennäisvettä, puhuen samalla äänekkään kiroilun säestämää videopuhelua - hatu päässään.

”Osaa perkele edes ryypätä...”

Vilho lausui nämä sanat samalla kun painoi juomatiskin alle sijoitettua krokotiilikuilunavausnappia, ja valkoiset pöytäliinat hulmahtivat alhaalta päin suuntautuneen ilmavirran voimasta. Cedric von Pennasta tai hänen lakkiaan ei nähty enää koskaan.

Ronnie James Potkukelkka

Hupinurkkaus

Panssarivaunusivun oikeat vastaukset, vasemmalta ylhäältä alas kiemurrellen kuin matopelissä.

1. Hurmaava Mark IV, sillä tämä nyt ainakin pitää tietää
2. Jonkun Robert Sempfen tekemä härpäke. Niin marginaalinen ettei ole edes oikeaa nimeä.
3. Многоцелевой Тарач Легкий Бронированный eli kaverien kesken MT-LB luontaisessa elinympäristössään Ukrainan arolla.
4. Type 95, vaikka näyttääkin vähän paljon söpömmältä Renault FT:ltä.
5. Churchill VII. Ei se Churchill. Tämän tankkiin ei voi laittaa loputtomasti alkoholia.
6. Stridsvagn 103. Det är extremt farligt!
7. BT-5 - ikuinen kolmas pyörä T-34:n ja Panzer IV:n romanssissa, jota kukaan ei muista.
8. BT-42 on todiste siitä, että kaapatulla panssarilla, liimalla ja koskenkorvalla saa rakennettua oikeastaan ihan kivan näköisen laitteen.
9. Saint-Chaumont. Lapsen ensimmäinen LEGO-vaunu.
10. A7V on paha versio edellämäinitusta - mitä jos vain laittaisi tähän bunkkeriin telaketjut?

TOP 5 VISIIRIT

5. Laivan keulaportti elikkäs visiiri

4. Vis ja Ramin taru iiriksi

3. Virtuaalialusta Siiri

2. Lätäkypärän visiiri

1. Jafar. Sulttaanin visiiri

Bubbling under:

Vesuri, Vihtori, Vesku Loiri, Vektori,
Visiiri (uusi ylioppilasmedia), Tapiiri, Serafi.

Suurvisiirin muotokuva, Jean-Étienne Liotard

Viikon viini: Jaloviina extra

Jaloviina extra, Ädelbrännvin - eli aatelisten laatuviini¹ - on suomalaisen klassikon uusi tuleminen. Tämä jaloviina imitoi sitä tuotetta, joka tuli Alkoihin heti kieltolain jälkeen vuonna 1932 ja se on vanhan klassikon uudelleenbrändäys. Oikeastaan tämäkin tuote on jo muutaman vuoden ikäinen. Lisäksi löysin puoliksi juodun pullon kaapistani, joten se on nyt viikon viini. Tuoksussa on havaittavissa yli 40% alkoholia ja totisesti nuuhkaisin sitä liian läheltä, joten alkoholin käry poltti nenäkarvani

ja turrutti hajuaistini. Luultavasti en haista mitään kunnolla pariin tuntiin eli nuuhkikaa jallua keskenänne. Makumaailma sen sijaan on moniulotteinen ja runsas, sekä havaittavissa on pähkinää, kuivahedelmää ja flashbackeja fuksiavuodelta. Jallun makumaailma on pitkä ja viipyilevä, joka tukee muita ruokia ja juomia ja tuo niistä makunyanseja korostuneesti esiin. Tämä on erityisen selvää seuraavana päivänä suolakurkujen ja Jaffan osalta, joissa jallu antaa tilaa uusille kokemuksille

Jaffan loputtomasta raikkaudesta dagen efterinä.

Ruokasuositus: Syö ennen juomista.

Tähtiä: * * *

+ Kiva korkki josta lähtee elämänmakuinen plopsahdus

+ 10snt pantti

+ Kivat värit ja tehosteet

- Ei ole viini

Juho Aarikka

¹ Ruotsinkurssini on yhä kesken kiitos kysymästä

T O O S

K O S S
M Y

P O A S

Asiantuntijat **ja** ylemmät
toimihenkilöt ry

LENIN
MUSEO

Persiilleen se meni
Neuvostoliittokin!

Taide on humanismia parhaimmillaan. Sitä voi olla kuitenkin vaikea lähestyä, joten ota oikotie ja hyppää syvään päätyyn taide-Hileen kautta! Numerossa ovat edustettuina niin musiikki, kuvataide kuin elokuvatkin.

Lue itse ja hämmästy.

www.patinary.com

www.issuu.com/patinary (Hile)

@patina_ry

